

Sygn. akt: XXV C 2547/17

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR (del.) Anna Ogińska - Łągiewka

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2019 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa K. W.

przeciwko (...) Bank S.A. w W.

o zapłatę i ustalenie nieważności

- w przedmiocie wniosku powódki o udzielenie zabezpieczenia

postanawia

oddalić wniosek.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 17 października 2019r. powódka K. W. (dawnej W.) wniosła o udzielenie jej zabezpieczenia poprzez unormowanie praw i obowiązków stron na czas trwania niniejszego postępowania poprzez wstrzymanie obowiązku dokonywania spłat rat kredytu w wysokościach i terminach wskazywanych przez pozwany Bank w okresie od złożenia niniejszego wniosku do czasu uprawomocnienia się wyroku w sprawie (wniosek o zabezpieczenie k. 448-451).

W uzasadnieniu wniosku powódka wskazała, że pozwem złożonym w niniejszej sprawie domaga się zasądzenia od pozwanego banku zapłaty roszczeń pieniężnych wynikających z nieważności umowy kredytu, względnie abuzywności poszczególnych jej postanowień umownych (w szczególności w zakresie klauzul waloryzacyjnych). Roszczenie strony powodowej zostało uprawdopodobnione dowodami, twierdzeniami i wnioskami przedstawionymi w procesie sądowym. Jednocześnie powódka wskazała, że ma interes prawny w uzyskaniu zabezpieczenia z uwagi na obecnie złą sytuację finansową pozwanego. Wskazała, że wobec pozwanego Banku prowadzone jest postępowanie naprawcze, którego losy są niepewne. Nadto, przeciwko pozwanemu toczy się aktualnie 1645 postępowań sądowych w związku z zawartymi umowami o kredyt indeksowany do CHF, tym samym skala roszczeń kierowanych przeciwko Bankowi stwarza wysokie prawdopodobieństwo jego niewypłacalności w przyszłości. W konsekwencji, brak zabezpieczenia może spowodować niemożność zaspokojenia roszczenia strony powodowej po zapadnięciu wyroku w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Postępowanie zabezpieczające jest procesową formą tymczasowej ochrony prawnej i spełnia pomocniczą rolę w stosunku do postępowania rozpoznawczego. Jego celem jest zapewnienie efektywności orzeczenia wydanego w postępowaniu, w którym wierzyciel ma dochodzić swego roszczenia, jednakże bez przesądzania o kształcie przyszłego rozstrzygnięcia w sprawie.

Zgodnie z art. 730¹ § 1 k.p.c. udzielenia zabezpieczenia może żądać każda strona lub uczestnik postępowania, jeżeli uprawdopodobni roszczenie oraz interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia. Interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia istnieje wtedy, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie (art. 730¹ § 2 k.p.c.). Sąd rozpoznaje wniosek o udzielenie zabezpieczenia w jego granicach, biorąc za podstawę orzeczenia materiał zebrany w sprawie (art. 738 k.p.c.).

W doktrynie podkreśla się, że osiągnięcie celu postępowania w sprawie w rozumieniu art. 730¹ § 2 k.p.c. wiązać należy z rodzajem ochrony prawnej, której udzielenia żąda się w postępowaniu cywilnym. O istnieniu podstawy zabezpieczenia można, więc mówić wtedy, gdy bez zabezpieczenia ochrona prawna udzielona w merytorycznym orzeczeniu w sprawie okaże się niepełna (vide: A. Jakubecki (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Praktyczny komentarz, Zakamycze, 2005, wyd. II).

Natomiast roszczenie jest uprawdopodobnione, jeżeli prima facie istnieje znaczna szansa na jego istnienie, co nie wyklucza tego, iż w świetle głębszej analizy stanu faktycznego i prawnego, Sąd poczyni odmienną ocenę (por.: postanowienia Sądu Apelacyjnego w Szczecinie: z 27 kwietnia 2006 r. I ACz 468/, LEX nr 516571 i z 28 grudnia 2006 r. I ACz 1129/06, LEX nr 516576). Wymóg uprawdopodobnienia, a nie dowiedzenia istnienia roszczenia, oznacza zwolnienie strony, obciążonej ciężarem takiego uprawdopodobnienia, z obowiązku zachowania szczegółowych przepisów o postępowaniu dowodowym (art. 243 k.p.c.).

Dla udzielenia zabezpieczenia konieczne jest zatem kumulatywne zaistnienie dwóch przesłanek określonych w art. 730¹ k.p.c., uprawdopodobnienie roszczenia oraz wykazanie interesu prawnego.

Dokonując oceny obu przesłanek w sprawie niniejszej, zdaniem Sądu, roszczenie powódki nie jest zasadne z uwagi na brak wykazania interesu prawnego w tak udzielonym zabezpieczeniu. O ile bowiem powódka uprawdopodobniła roszczenie, wskazując podstawę żądania, jego wysokość a przede wszystkim oznaczając poszczególne postanowienia umowne, które oceniają jako kształtujące rażąco niekorzystnie ich sytuację prawno-ekonomiczną, o tyle w ocenie Sądu, nie wykazała drugiej z przedmiotowo istotnych przesłanek, w postaci interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia. Powódka nie uprawdopodobniła bowiem, że brak zabezpieczenia utrudni lub uniemożliwi wykonanie ewentualnego korzystnego dla niej wyroku. Brak jest jakichkolwiek przesłanek do ustalenia niemożności ewentualnej zapłaty przez pozwanego bliżej nieokreślonej, mogącej jedynie powstać kwoty nadpłaty. Co więcej, zdaniem Sądu, sposób zabezpieczenia wskazany przez powódkę, która wniosła o zwolnienie jej z obowiązku spłaty dalszych rat kredytu przez czas trwania postępowania, pozostaje bez związku z roszczeniami z jakimi wystąpiła. Jeszcze raz należy przytoczyć ustawową przesłankę interesu prawnego, zgodnie z którą przyjęte jest, że brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie. Powódka takich okoliczności nie wykazała. Fakt, że Bank od kilku lat notuje straty nie stanowi przesłanki do stwierdzenia, że nie będzie w stanie uregulować dochodzonej pozewem kwoty w razie uzyskania przez powódkę korzystnego rozstrzygnięcia sądowego. Z powołanych we wniosku o zabezpieczenie okoliczności nie wynika, żeby Bank miał problemy z regulowaniem swoich wymagalnych zobowiązań, a dopiero to mogłoby uzasadniać obawę o jego wypłacalność, a nie wykazanie straty na prowadzonej działalności w danym roku obrotowym. Ponadto, zdaniem Sądu, obowiązek spłaty wynika z prima facie ważnej i skutecznie zawartej umowy kredytu, której poszczególne klauzule będą dopiero stanowiły przedmiot analizy tutejszego Sądu przez pryzmat postępowania dowodowego. Brak jest zatem podstaw do uwzględnienia wniosku powódki.

Wobec powyższego, na obecnym etapie postępowania, Sąd na zasadzie art. 730 k.p.c.

a contrario postanowił jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

(...)